

# Пирій і жито

Олег Паламарчук

Жив-був на світі Хлібороб. Тяжкою працею здобував собі хліб насущний. На руках — криваві мозолі, а в засіках зерна ледь-ледь вистачає від урожаю до урожаю. Засіє лан Житом густо-рясно, а вродить ріденько-дрібненько. Хтозна-звідки береться клятий Пирій — і, проростаючи поміж колосками Жита, глушить їх.

Як не боровся Хлібороб із капосним бур'яном — все марна робота.. Бачить, що нічого не може вдіяти — упав навколішки і просить слізно Пирія, щоб той відступився.

— Це я заважаю рости Житові? — відізався Пирій. — То Жито не дає мені рости! Думаєш, добре мені з ним на одній нивці тіснитися? Розділи нас! Дай кожному окреме місце, і я покину твоє Жито.

Так і зробив Хлібороб: частину поля засіяв Житом, а другу мусив оддати на господарювання Пирію. Тільки дивина: не хоче сходити Пирій на пустищі, не подобається йому там.

— Чого ж ти не проростаєш? — питає у нього Хлібороб. — Дав же я тобі волю! Жито он як славно заврунилося!

— А навіщо мені твоя воля? — аж труситься Пирій. — Не можу я без компанії. Ну, що самому? Хіба це життя? Нема над ким поглумитися, нема з кого поглузувати, соки землі відібрати, нема кого потіснити, перехитрити... Хоч висихай з нудьги.

І справді: не виріс на відведеному йому місці Пирій. Зате на другий рік він рясно витягувався між колосками Жита і пашів од задоволення.